

Ἡ «Ἀθηναϊκὴ Ὀπερέττα Γ. Δράμαλη» παίζει κάθε βράδυ τὴν «Μαρκησίαν Πομπαδούρ» τοῦ Λεοφάλλ. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου στηριζομένη εἰς ἓν ἐπὶ τὰ ἄπειρα ἐπεισόδια τῆς πολυτάραχης ζωῆς τῆς Πομπαδούρ εἶνε ἀρκετὰ χαριτωμένη παρουσιάζουσα ταυτοχρόνως τὴν ἐξευτελιστικὴν βασιλείαν τοῦ Λουδοβίκου ΧΨου. Τὸ λιμπρέττο ὡς ἐξακριβοῦται, ἐγράφη διὰ πολιτικούς λόγους ἐν Γερμανίᾳ, ἐσημείωσε δέ, χάρις εἰς τὴν ἀριότητα τῆς ἀναβιβάσεως τοῦ ἔργου ἐν Βιέννῃ, ἀφάνταστον ἐπιτυχίαν.

Ὁ κ. Δ. Καραγάλιος κατὰ τὴν μετάφρασιν ἐφρόντισε ν' ἀποδώσῃ πλήρως τοὺς λιμπρετίστας μὴ ἐκφεύγων οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον.

Ὁ κ. Δράμαλης δὲν ἐφείσθη οὐδεμιᾶς δαπάνης ὅπως ἀναβιβάσῃ κατὰ τὸ δυνατόν ἄριον τὸ ἔργον. Ἡ Κα Ζάμπα ἐὰν δὲν εἶχε τὴν ὑπερβολικὴν νευρικότητά της, φρονοῦμεν, θὰ ἀπέδιδε τελειότερον τὴν Μαρκησίαν ποῦ ὑποκρίνεται, ἢ ὁποία δὲν ἐφημίζετο διὰ τὴν τόσῃν νευρικότητά της, κάθε ἄλλο, ὅλοι τοῦλάχιστον, ὅσοι ἠσχολήθησαν μὲ τὴν Πομπαδούρ τὴν θέλουν ἠγεμονικὴν καὶ πρᾶον. Ἡ Δις Δαμάσκου ἄμεμπτος, ἢ κ. Τούλα Λώρη μὰ πολὺ ὡμορφη ἐπαρχιωτοπούλα, μποροῦσε ὅμως, ἐφ' ὅσον ἐγκαθίσταται εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Λουδοβίκου, νὰ μεταχειρισθῇ μὰ λευκὴ περοῦκα, ἐκτὸς ἂν τὸ ἐθεώρησε περιττὸν ἢ διεύθυνσις. Ὁ κ. Τριχᾶς εἰς τὸν μικρὸν ρόλον τοῦ Λουδοβίκου πολὺ καλός, ὁ κ. Βυλέττας ἐπίσης, ὁ δὲ κ. Κωνσταντίνου ὡς ἠθοποιὸς καλὸς ὡς τενόρος ἀνυπόφορος.

Ἡ μουσικὴ τοῦ ἔργου ἐστερημένη τελείως ἐμπνεύσεως, εἰς ὠρισμένα δὲ σημεῖα σκανδαλωδῶς ὑπενθυμίζει Bizet καὶ Puccini, ὥστε νὰ θεωρηθῇ συνειδητὴ καὶ ἐπίμονος σύμπτωσις καὶ ὄχι ἀσυνείδητος.

Ὅπως δῆποτε τὸ ἔργον θὰ κάμῃ ἀσφαλῶς τὰς παραστάσεις του ἂν ἐννοεῖται φροντίσῃ ὁ κ. Δράμαλης νὰ ξεκουράσῃ ἐγκαίρως τὸν ἀπὸ τῆς σγηνικῆς δοκιμῆς κατάκοπον τενόρον.